

Sygn. akt. IV Ka 355/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Wojtasiński

Sędziowie SO Włodzimierz Hilla (sprawozdawca)

SR del. do SO Andrzej Bauza

Protokolant stażysta Mateusz Pokora

przy udziale Jarosława Bittnera Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014 roku

sprawy **A. O.**

oskarżonego z art. 244 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Tucholi

z dnia 26 lutego 2014 roku - sygn. akt VII K 12/14

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

obciąża oskarżonego kosztami sądowymi za I instancję; utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;
kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

IV Ka 355/14

UZASADNIENIE

Przedmiotem postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie było rozpoznanie apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu VII Zamiejscowy Wydział Karny w Tucholiz 26 lutego 2014 r. (sygn. akt VII K 12/14) skazującego oskarżonego **A. O.** za czyn z art. 244 k.k.

Przedmiotowy wyrok zapadł w trybie dobrowolnego poddania się przez oskarżonego karze, a więc wskutek złożenia przez prokuratora, wraz ze skierowanym do sądu aktem oskarżenia, wniosku w trybie przepisu **art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k.**

Porozumienie zawarte w tym trybie przewidywało także obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie (k. 10, 14 i 16v).

Prokurator w swoim środku odwoławczym podniósł, że do wydania zaskarżonego orzeczenia doszło z naruszeniem cyt. przepisu ustawy, albowiem sąd pierwszej instancji – wbrew warunkom „porozumienia” - zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, domagając się zmiany wyroku w tym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

W doktrynie słusznie podnosi się, że wprawdzie przepis art. 335 k.p.k. nie konstytuuje wprost „porozumienia” stron, acz do jego istoty należy negocjacja warunków, na jakich oskarżony gotów jest wyrazić zgodę na skazanie, przy czym zgoda ta musi być wyrażona osobiście (por. R.A. Stefański [w:] Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego, pod red. Zb.Gostyńskiego.. Warszawa 1998, t. II, s. 161 i n.). Oczywiście jest przy tym, że owo „porozumienie” obejmuje wszystkie istotne okoliczności dotyczące merytorycznego rozstrzygnięcia, poczynając od kwalifikacji prawnej czynu, a kończąc na rozstrzygnięciach w przedmiocie kosztów sądowych .

Równocześnie, skonstatować należy, że wniosek prokuratora o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy oczywiście nie był wiążący dla sądu, który może go uwzględnić lub odmówić skazania i skierować sprawę na rozprawę. Sąd nie może przy tym uwzględnić wniosku prokuratora częściowo, w innym aniżeli ustalono zakresie, albowiem z treści przepisu art. 343 § 4 i 5 k.p.k. wynika, że uwzględniając wniosek sąd skazuje oskarżonego w zakresie uprzednio uzgodnionym przez strony i wskazanym we wniosku, a uznając, że nie zachodzą podstawy do jego uwzględnienia, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

Tymczasem, w realiach przedmiotowej sprawy doszło do sytuacji, w której sąd pierwszej instancji, uwzględniając porozumienie zawarte przez prokuratora i oskarżonego, a następnie wniosek oskarżyciela publicznego, rozstrzygnął w sposób określony powyżej.

Nie było przeszkód, by na rozprawie odwoławczej skonwalidować to uchybienie w powyższym kierunku i zakresie, wynikające niechybnie z przeoczenia sądu pierwszej instancji (sprawę rozpoznał zgodnie z wnioskiem na posiedzeniu – k. 30), zwłaszcza, że strony zawierając porozumienie zgodnie wносиły także o obciążenie oskarżonego w całości kosztami sądowymi za pierwszą instancję.

Z tych powodów orzeczono jak w części dyspozytywnej niniejszego wyroku.